

STAROČESKÉ RORÁTY

DĚKANSKÝ ÚŘAD
Gottwaldova 721
470 01 ČESKÁ LIPA

Písně a chorály rorátní.

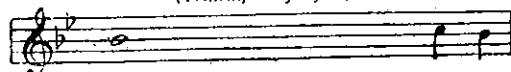
Před každou mší sv. v adventě:

Ejhle, Hospodin přijde.

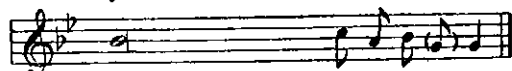
Nápěv antifony při „Ecce Dominus“ podle antifonáře arcibiskupa Arnošta z Pardubic z roku 1364, rukopisu knihovny metropolitní kapitoly pražské, sign. P/6.

(Tříkrát, vždy výše.)

1. Rosu dejte, nebesa, shů - ry
2. Otevři se, ze - mě, -
3. Nebesa vypravují slávu Bo - ži, -
4. Sláva Otci i Sy - nu -
5. Jakož byla na počátku, budiž vřdycky -
nyní i

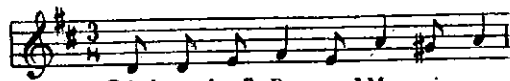

1. a spravedlivého dštěte o - bla - ko - vě.
2. a vydej Spa - si - te - le.
3. a obloha zvěstuje díla ru - kou je - ho.
4. i Duchu sva - té - mu.
5. i na věky věkův. A - men

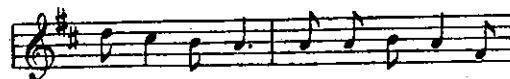
Po mši sv. v adventě střídavě s písní: „Dě-kujemeť, ó Bože náš“.

Zdráva buď, Panno Maria.

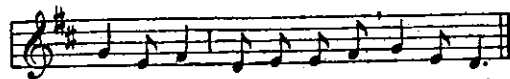
Mladší zápis (nápěv s basem) z královéhradeckých rorátů nedělních, rkp. sign. B 12, list 102b, z roku 1585—1604.

1. Zdrá - va buď, Pan - no Ma - ri - a, -

ó krá - lo - vno, - Pan - na jsi pře - u -

šlech - ti - lá, - ó krá - lo - vno, Ma - ri - a!

2. Pohledni s výšin nebeských, - ó královno, - k pokorné prosbě dítek svých, - ó královno, Maria!

3. Aj, ty jsi matka milosti, - ó královno, - život a pramen sladkosti, - ó královno, Maria!

4. Po Bohu naše naděje, - ó královno, - přimluva tvá nám prospěje, - ó královno, Maria!

5. Voláme k tobě v soužení, - ó královno, - synové Evy ztrápení, - ó královno, Maria!

6. Vzdecháme k tobě toužebně, - ó královno, - želice hříchu zkroušeně, - ó královno, Maria!

7. V údolí tomto slzavém, - ó královno, - ochranu máme v srdci tvém, - ó královno, Maria!

8. Za děti své se přimlouváš, - ó královno, - v mateřské lůsce k nám se znáš, - ó královno, Maria!

9. Oči své lásky obrať k nám, - ó královno, - duši chraň proti úhonám, - ó královno, Maria!

10. Ukaž nám Syna milého, - ó královno, - Ježíše, Pána našeho, - ó královno, Maria!

11. Po naší pouti vezdejší, - ó královno, - připrav nám život vzácnější, - ó královno, Maria!

12. Přesvatá Boží Rodičko, - ó královno, - oroduj za nás, Matičko, - ó královno, Maria!

13. Abychom s Boží milostí, - ó královno, - blažené došli věčnosti, - ó královno, Maria!

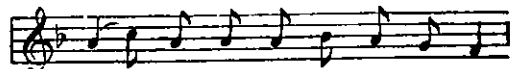
14. Vypros, ať v nebi s anděly, - ó královno, - duch náš se v Pánu veselí, - ó královno, Maria!

15. S námi buď v tomto soužení, - ó královno, - v hodině přispěj poslední, - ó královno, Maria!

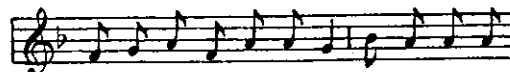

Děkujemeť, ó Bože náš.

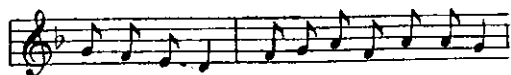
„Děkujemeť, ó Bože náš“ při druhé próze na pátek rorátní knihy v Dašicích z r. 1612, list 183a. Celá píseň i s veršem prvním „Minula noční hodina“ jako „ranní“ v kancionále Karlsperkově z r. 1620, str. 7. Počátek nápěvu jako tonus peregrinus při „In exitu Israel“. Nápěv upraven na způsob žalmového vzorce.

1 Dě - ku - je - meť, ó Bo - že náš. -

že jsi z lá-sky ot-cov-ské - té - to - no - ci

na - še byl stráž - a že mo - ci nad ná - mi -

ne - pro - ve - dl ne - při - tel náš.

2. Tebež mý, Otče, prosíme, - řiď nás
svatým Duchem svým, - před tebou ať ne-
hřešíme, - ale tento celý den - tebe, Pána
svého, ctíme.

3. Zazeň od nás ducha zlého, - vzdal
též od nás člověka - lstivého a nepravého, -
s nebe k naší ochraně - anděla nám sešli
svého!

4. Poněvadž pak v potu tváři - chléb
svůj jísti budeme, - Bože, dobrý hospodáři, -
práci naší požehnej, - ať se nám všem
dobře daří!

5. Na tvou lásku spoléháme, - porou-
číme tobě vše, - co z tvé štědré ruky máme, -
dejž, ať doby večerní - ve zdraví též do-
čekáme!

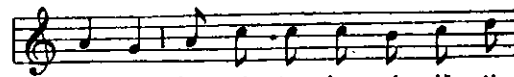
Roráty v neděli.

Introit.

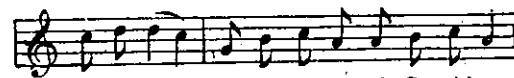
Nápěv podle chorálního introitu „Rorate
caeli“. Slova podle rorátní knihy na Strahově,
sign. D F IV 3, a podle k. Šamotulského.

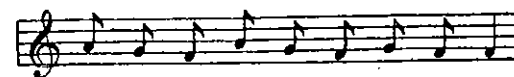
Ant. Mno - zí spra - ve - dlí - ví - pro - ro - ci a

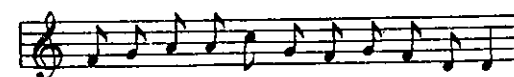
trá - li - Spa - si - te - le - ví - dě - ti

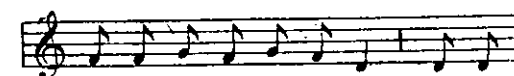
žá - da - li. - Mojžíš, Sa - mu - el s Da - videm, -

I - sa - i - áš s Je - re - mí - á - šem -

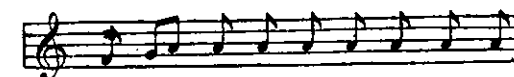
spo - lu hla - sy tou - žeb - ný - mi vo - la - li -

U - kaž tvář svou nej - draž - ší, - pro - lom

ne - he - sa, sstup do - lů, Me - si - á - ši!

Ž. Ne - be - sa vy - pra - vu - ji čest a

slá - vu Bo - ži - vši - chni mě - šta - né

ne - be - ští Bo - hu pil - ně slou - ží, -

k té - muž nás i ne - roz - ů - mné

stvo - ře - ní vy - bí - zí. - Slá - va Ot - ci

i Sy - nu i Du - chu sva - té - mu, -

ja - kož by - la na po - čá - tku, bu - diž

ny - ní i vždy - cky, - až na

vě - ky vě - kův A - men.

Kyrie.

Při kyrie rorátů nedělních: „Všichni věrní křesťané“; nápěv ve Franusově kancionále z r. 1505, list 260a, při „Singuli catholici“. Slova J. Tábořského, též v „Kancionále českém“ strany podobojí z r. 1559.

1. Vši - chni věr - ní kře - sta - né, -

di - ky Bo - hu vzdejme, - chvály pí - sně

ra - dost - né - spo - leč - ně mu pěj - me!

2. Ve dne, v noci v modlitbách - prosme Pána svého, - aby nás svou pomocí chránil všeho zlého.

3. Matku jeho Marii - všichni v úctě mějme, - a co Pán jí zvěstoval, - sobě rozjímejme!

Graduale.

Při próze rorátů nedělních: „Bůh věčný, což uložil“; nápěv při „Gaudeamus pariter“ ve Franusově kancionále z r. 1505, list 292b.

1. Bůh což věc - ný u - lo - žil -
v ča - se tom - to zje - vu - je -
ve své ra - dě taj - né, -
Pan - ně po - že - hna - ně. -
Po - slav své - ho an - dě - la, -
zvěst jil s ne - be dá - vá: -
Z te - be svě - ta ná - ro - dům -
spá - sa vzěj - de pra - vá.

2. Pán, hle, Synu tvému dá - vládu
věta slavnou, - stolec krále Davida, - říši
jeho dávnou. - V domě Otce Jakuba -
králem bude mocným, - věčně bude kra-
lovat - synům israelským.

Evangelium.

Při próze rorátů nedělních: „Poslán jest od Boha anděl“; nápěv při písni: „Dum iubar astris“ ve Franusově kancionále z roku 1505, list 248a. Slova též v k. Šamotulském A XIV.

1. Po-slán jest od Bo - ha an-děl, -
v mo-ci jenž ro - vné - ho ne-měl, -
Ga - bri - el jmé - no jest je - ho. -
„Si la“ je zván Bo - ha své - ho.

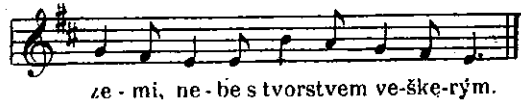
2. Radostně z ráje spěl brány - v pří-
bytek Marie Panny, - nebesa písněmi
zněla, - chválu a dík Bohu pěla.

3. Ejhle, jak denice krásná - zářila
tvář jeho jasná, - Marii uctivě zdravil, -
předivně zvěsti jí pravil:

4. Zdráva buď, ó Panno slavná, -
splněna touha je dávná, - Spasitel, král
všeho nebe, - za matku dnes zvolil tebe.

Kredo*).

„Otce všemohúcího“. Rorátní kniha, dopsaná r. 1595, v knihovně na Strahově v Praze, sign. D F IV 3, list 119a. Táž „nota zvláštní, velmi snadná“ při různých písňích rorátních.

2. V Syna jeho jednoho, - Jezu Krista, Pána našeho, - jenž skrzé svoje vtělení lidstvu všemu získal spasení.

3. V Ducha lásky jednoho, - dárce světla, Pána našeho, - jenž mluvil ústy proroků, - Otci, Synu roven od věků.

*) Zpívá se při ranní mši sv., která jest obětována za věřící.

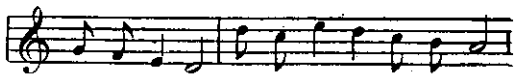
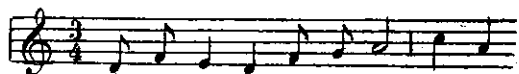
Obětování.

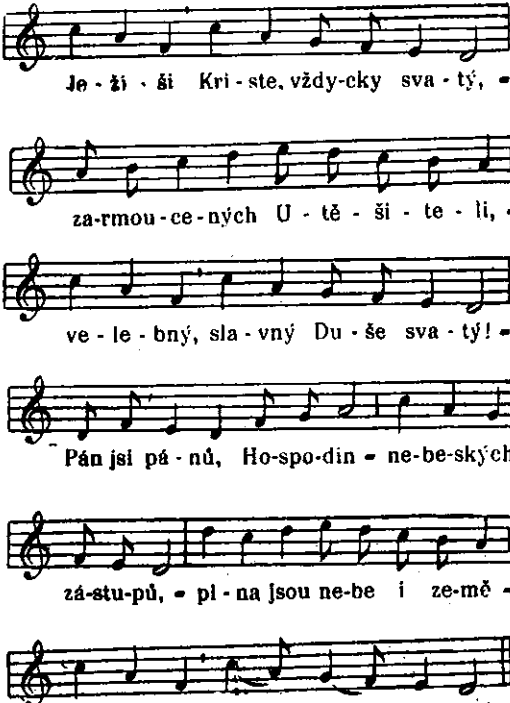
Při kyrie rorátů nedělních: „Blahoslavená Panno“; nápěv z 15. stol. podle: „Elško milá, srdečná“.

Sanktus.

Sanktus, původně latinské a chorální, dvouhlasně a mensurálně z rorátů nedělních, podle rorátníku z Nového Hradce Králové z r. 1581, list 47a. Mensura přízpůsobena.

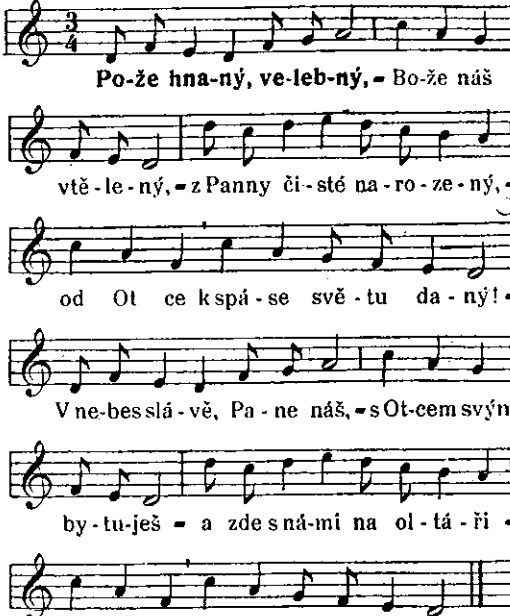

Je - ži - ši Kri - ste, vždy - cky sva - tý, -
 za - rmou - ce - ných U - tě - ši - te - li, -
 ve - le - bný, sla - vný Du - še sva - tý! -
 Pán jsi pá - nů, Ho - spo - din - ne - be - ských
 zá - stu - pů, - pl - na jsou ne - be i ze - mě -
 slá - vy tvé pře - ve - le - bné.

Po pozdvihování.

Pokračování předchozího sanktus. Mensura
 přizpůsobena.

Po - že hna - ný, ve - leb - ný, - Bo - že náš
 vtě - le - ný, - z Panny či - sté na - ro - ze - ný, -
 od Ot - ce k spá - se svě - tu da - ný! -
 V ne - bes slá - vě, Pa - ne náš, - s Ot - cem svým
 by - tu - ješ - a zde sná - mi na ol - tá - ři -
 pře - bý - váš, Kri - ste po - že - hna - ný!

Agnus.

Při próze rorátů nedělních: „Anděl k Panně Marii“; nápěv z 15. stol. při písni „Angelus ad virginem“ z latinského kancionálu Jistebnického v musejní knihovně pražské, sign. XII F 14, list 208b. Původně v tonině mixolydiické v musejním rkpe z r. 1473, sign. XII A 1, list 216 b. Slova též v „Pisničkách křesťanských“, tišt. v Lilči r. 1530.

1. An - děl k Panně po - slán jest, -
 u - ctí - vě ji zdra - vi, -
 vtě - le - ni ji zvě - stu - je -
 Pá - na věč - né slá - - vy. -
 An - dě - lo - va po - sel - ství -
 hlas jak Pan - na sly - - ší, -
 o - - těch vě - cech po - di - vných -
 u - va - žu - je v du - - ši, -

2. Vstoupí v tebe svatý Duch, - dí jí
 anděl s nebe, - Pán svou mocí zastíní, -
 Panno čistá, tebe. - Požehnaná nad
 všechny, - máš se matkou státi, - Synu
 tvému království - Bůh chce věčné dáti.

3. Protož, Kriste, Pane náš, - Synu
 Boží pravý, - spáso světa jediná, - dárce
 věčné slávy, - uslyš hlasy věrných svých, -
 zbav nás všeho zlého, - uveď duši kající -
 v říši Otce svého!

Přijímání.

Při aleluja rorátů nedělních: „Pane Ježíši
 Kriste“. Slova br. Jana Augusty z kancionálu
 bratrského „Písně duchovní evangelistské“
 z r. 1581, str. 532.

1 Ty jsi, Kri - ste, Bo - ži Syn, -
 se - stou - pil jsi v ze - mě klín, -
 te - be, dár - ce mi - lo - sti, -

s Ot - cem, Du - chem vše - chno cti,

2. Zem i nebe tvůj je stan, - Slovo věčné ty jsi zván, - propast moře, světlo hvězd, - všechno tvoje dílo jest.

3. K věrným svým se přiznáváš, - my jsme tvoji, ty jsi náš, - ve způsobách tajemných - uprostřed dlíš synů svých.

4. Budiž nám i nakloněn - v posledního soudu den, - v sídla přijmi blažená, - před lidmi kdo tebe zná!

5. Jezu Kriste tajemný, - Králi náš a Bože ctný, - veď nás v říši nebeskou, - dej nám zřítí slávu svou!

Závěr.

Při próze rorátů nedělních; nápěv při „Ave, hierarchia“ ze 14. stol.

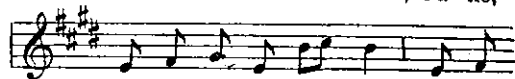
1. Z mí - jo - stí tak hoj - né, - ště - dře

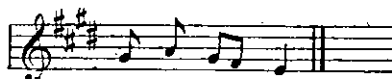
u - ká - za - né, - li - dem dar - mo

da - né, - Je - zu Kri - ste, Pa - ne, -

te - be všechno chvá - li, - ne - bes

věč - ný krá - li!

2. Ó náš Pane milý, - ty jsi dárce moci, - v zármutku a kříži - pomoc tvá se blíží, - útočiště jisté - tys, ó Jezu Kriste!

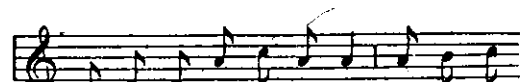
3. Pro vtělení svoje - otevř lásky zdroje, - spravuj naše činy, - odpusť nám všem viny, - z bouřných světa vírů - veď nás v přístav míru!

4. Vyslyš naše hlasy, - Bože věčné spásy, - dej, ať v lásce stálé, - žijem ke tvé chvále, - tebe v úctě máme, - zákonů tvých dbáme!

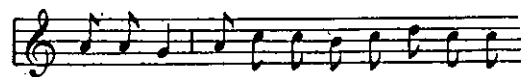
5. V poslední pak chvíli, - až se den náš schýlí, - a my před tvým soudem - státi, Kriste, budem, - milost rač nám dáti, - slávy věčné práti!

Roráty v pondělí.

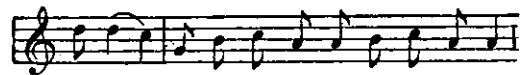
Introit. Chordl.

Ant. Prolom, Pa-ne, ne-be-sa - a se-stup

na ze-mi - v život pře-či-sté Ma-ri - o

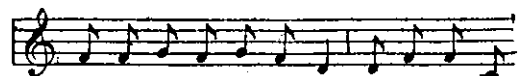
Pan-ny! - Ot-čo-vé sva-tí z no-ci temnot -

bez pře-stá-ní tak vo-la-li. - I my

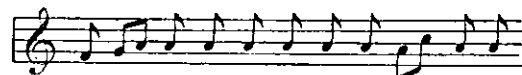
ži - ví na ze-mi zde vo-lej-me: -

V srd-ce na-še se-stou-píž - svou mi-lo-stí,

v nás pře-bý-va - ti ra - čiž!

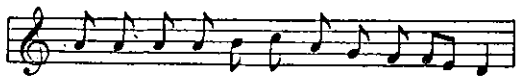
Ž. Ro-sa mi-lo-sti Bo-ží rač sstou-pi-ti

s ne-be - a nás zemský lid k tomu

přihodné u či-ni - ti, - ať můžem

božská do-bro-di - ní vděčně přij-mou-ti.

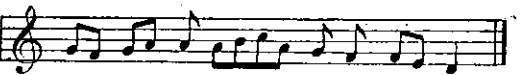
Slá-va Ot-ci i Sy-nu i Du-chu

sva-té - mu, ja - kož by-la na

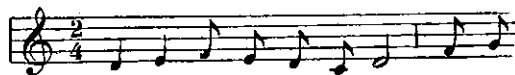
po-čá-tku, bu-diž ny - ní i vždy-cky, -

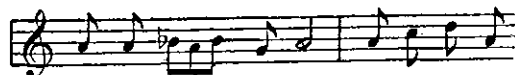
až na vě-ky — věkův. A - men.

Kyrie.

Při próze rorátů na pondělí: „Všichni tvoji volení“, jako „Ve jméno nejvyššího“; též ve čtvrtek při: „Radostná to zpívání.“

1. Vlád-ce svě-ta, Bo - že náš, - jenž-to
2. Vy-slyš pro-sby dě-ti svých, - od-pust

v ne-bě sí - dlo náš, - v to-bě na - ši
li - du své - mu hřích, - dej nám srd-ce

ot-co-vé - do-šli bla-ha, spá - sy své.
hor-li-vé, - bychom ži - li k slá-vě tvé!

Graduale.

Při kyrie rorátů na pondělí: „Utěšiteli slavný, Duše svatý“. Jako „Čížičku ptáčku, zeleného peří“. Nápěv podle „Ave genitrix“ ze Sedlčanského k., list 121a.

1 Ó Du - še pře-sva - tý, - vše ti

vzdá-vej čest, - zem, tem-no pro - pa-stí. -

ne - be, svě - tlo hvězd; - tys v lás-ce

ta - jem - né - lidstvu všemu zvě-sto-val -

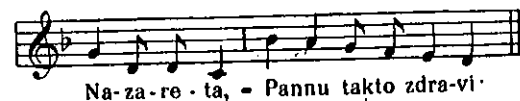
čas spá - sy bla - že - né.

2. Od tebe prorokům - s nebe slib je dán: - Aj, přijde Mesiáš, - světa všeho Pán; - den svítne v noci stín, - syny svoje uvede - zas v lásky Boží klín.

3. Útěcho blažená, - sestup s nebe k nám, - tu v srdci pokorném - zbuduj sobě chrám! - Veď duše k sobě výš, - světlem pravdy ukazuj - všem cestu v nebes říši!

Evangelium.

Při kyrie na pondělí: „Gabriel je poslán k Panně“. Nota zvláštní, též při „Jezu mater deica“ ve Franusově k. z r. 1505, list 254b.

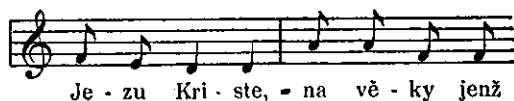
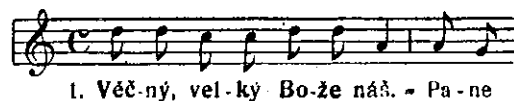

2. Zdráva budiž nade všechny, - Panno Bohu milá, - dobrota Nejvyššího - tebe vyvolila.

3. Z Ducha počat nebes divem, - Boží Syn se vtělí, - na věky panenství tvé - svět ctít bude celý.

Obětování.

Při próze rorátů pondělních v rorátníku z Nového Hradce Králové z r. 1581: „Bože náš, jenž's před věky“; nápěv též při „Singuli catholici“ ve Franusově kancionále z r. 1505, list 260a. Slova též v k. šamotulském k jiné melodii.

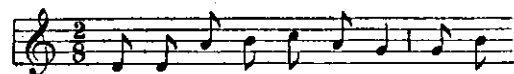
2. Sestoupil jsi s nebe k nám - z lásky Otce svého, - abys hledal spásy sám - lidu zbloudilého.

3. Dej nám v tomto životě - v pravdě tvé vždy státi, - srdce chovat v čistotě, - hříchů všech se báti!

4. Nedopusť nám trpěti - věčné smrti strasti, - s tebou kaž nám bydleti - v nebešťanů vlasti!

Sanktus.

Při kyrie rorátů pondělních: „Uslyš naše zpívání“. Rytmus třídobý změněn ve dvoudobý.

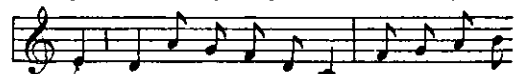

1. Sva - tý, věč - né sva - tý Bůh, - chválu

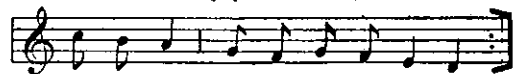
2. Kri - ste, Pa - ne nej - vyš - ší, - to - bě

je - mu vzdej - me, - O - tec, Syn i sva - tý
pi - seň slá - vy, - Spa - si - te - li nej - draž -

Duch, - jenž v nebi by - tu - je, - svě - tu vše - mu
ší, - zní v kra - ji pozemském, - ve sbo - ru i

kra - lu - je, - sva - tý je - mu pěj - me!
an - děl - ském - všechno te - be zdra - ví.

Po pozdvihování.

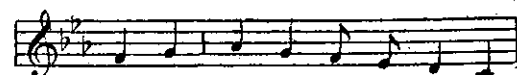
Z kyrie rorátů na pondělí: „Ó, co tebou hnulo“.
Jako „Zdráv buď, Jezu Kriste“. Nápěv z 15.
stol. při „Ave, gloriosa virgo“ ve Franusově
k. z 1505, list 242b, při „Ave dei melos“
tamtéž, list 290b, při „Ave mitissima“ v Sedl-
čanském k., list 114b, při „Vítej, Jezu Kriste“
br. Jana Augusty v k. Šamotulském A XVII.

1 Ó, co ve - dlo te - be, - že jsi
při - šel na svět s ne - be, - hříš - ným

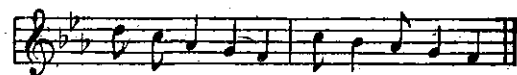
tak se sní - žil, - Mi - lost tvo - je
li - dem slou - žil? -

vli - d - ná, - kte - rá po - mo - ci zná, -

ve - dla te - be na zem, - spá - šu

při - ne - sla všem, - Je - ži - ši Kri - ste!

2. Ty jsi lidstvo hříšné - věčné smrti
zbavil, - v lásce přenesmírné - hříchy
světa shladil, - Tělo a krev pravou -
v paměť dal jsi nám svou, - s námi býti
žádáš, - chlebe nebeský náš, - Ježíši Kriste!

Agnus.

Při alleluja rorátů na pondělí: „Tito jsou
dnové“. Jako „O králi Matyášovi“. Nápěv po-
dobný v 15. stol. při „Vale imperatrix“, podle
níž upraven rytmus.

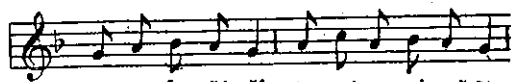

2. Ježíš Kristus, z rodu Davidova král, - přijde zas, by k soudu všechny lidi zval, - šťasten bude, kdo vždy v pravdě jeho stál.

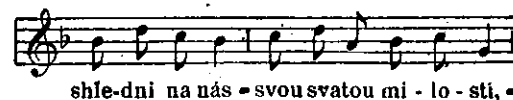
3. Synu Panny čisté, Spasiteli náš, - kéž i v soudu den nám milost svoji dáš, - ty jsi naše spása, světa Mesiáš!

Přijímání.

V próze rorátů na pondělí chorální notou: „Ó Jezu Kriste, Synu Panny čisté“. „Aula regia“. Latině složil Mikuláš, biskup tábořský. přeložil br. Adam Šturm. Slova upravena podle k. Šamotulského R VIII.

1. Kriste Je - ží - ší, - ty spá-so nej-vyš-ší, -

2. Již od věčnosti - tys u velebnosti - roven Otci, - s ním jeden v podstatě - Bůh, i v moci. - Od počátku bylo vše - učiněno skrze tebe, - slunce, hvězdy, zem i nebe.

3. Život pověčný, - sám v sobě bezpečný, - chováš vždycky; - jen tebou obrozen - život lidský. - Smrti zlé se nebojí, - kdo v tvé víře pevně stojí, - se světa jde ku pokoji.

4. Tvého příchodu - po světa obvodu - všecko čeká, - jen duch temna tebe - vždy se leká. - Požehnej nám, žádáme, - co tvým jménem počínáme, - dej, ať svatě dokonáme!

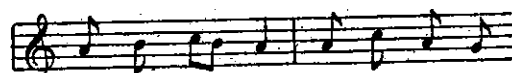
5. Opatruj nás sám, - vždyť Otce
sluješ nám, - na své děti - rač milostivě
dnes - pohleďti! - Osvobod nás od zlého -
a též syna kajícího - přiveď do království
svého!

Závěr.

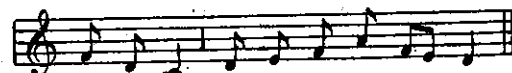
Při kyrie rorátů pondělních: „Divná se milost
stala“. Nápěv z pol. 15. stol. při: „Oliū te
virentibus“ ve Vyšehradském rkpe asi z r. 1450,
list 32a. Slova J. Táborského, též v Kancionále
českém, tišt. r. 1559 v Olomouci.;

1. Di-vná mi-lost sta-la se, - ple-sej

zem-ská ři - še, - při - šel svě - ta

Spa - si - tel - sne-bes ja - sné vý - še.

2. Mnoho strasti vytrpěl - z vůle Otce
svého, - aby lidstvo vykoupil - ode všeho
zlého.

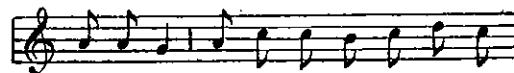
3. Jezu Kriste, žehnej nám, - chcem ti
věrni býti, - uděl, bychom na věky - tebe
mohli ctíti!

Roráty v úterý.

Introit. Chorál.

Ant. Vtě-le - ní Kri - sta Je - ži - še, - Sy - na

Bo - ži - ho, - pa - ma - tuj ká - ždá du - še

věr - ná - a po - chval je - ho, Pá - ná

svě - ho, - na tě vel - mi la - ska - vě - ho, -

kte - rýž pro - to rá - čil sne - be při - ji - ti, -

a - by po - jal tě k sobě, - kdež kra - lu - je

v své ne - bes - ké slá - vě

Ž. Chvá-lu Bo-ži vy-pra-vuj-te v ne-bi
 an-dě-lo vé. - též dí - ky Bo - hu
 vzdá-vej-te vy, sva-tých zá-stu-po - vé. -
 ple-sej-te Stvo-ři-te - li své-mu vši-chni
 ná-ro-do - vé! - Slá-va Ot-ci i Sy-nu
 i Duchu sva-té mu. - ja - kož
 by-la na po-čá-tku, bu-diž ny - ni i
 vždycky - až na věky - věkův. A-men.

Kyrie.

Při kyrie rorátů úterních: „Uslyš modlitbu naši.“ Jako „Ó bychom rozjímali“. Nápěv z pol. 15. stol. při: „Olim te virentibus“ ve Vyšehradském rkpe asi z r. 1450, list 32a.

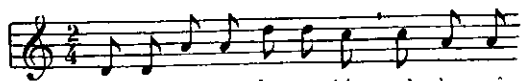
1. Vy-slyš na - še mo - dlit-by, - Bo - že
 věč-né spá-sy, - ať se to - bé za - li - bí.
 pro-seb na - šich hla - sy!

2. Kriste, Pane nejvyšší, - lásky věčné zdroji, - pomoc tvá žal utiší, - rány duše zhojí.

3. Naplň duši láskou svou, - sešli pomoc s nebe, - bychom s myslí nábožnou - chválili vždy tebe!

Graduale.

Při kyrie rorátů na úterý: „O milý Duše svatý“. Jako „Otče náš milý Pane“ ze 16. stol. a „Intuemur .enixam virgunculam“ v graduálu musejní knihovny pražské z r. 1512, sign. XIII A 2, list 161a.

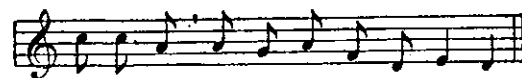
Du še mi-lý, pře-sva-tý, rač da - ru
po-klad ne-bes bo - ha - tý svým věrným

svých nám přá-ti, U-děl da - ru moudrosti,-
k spá-se dá - ti! -

ra - dy, si - ly, zbožno-sti, - bychom s myslí

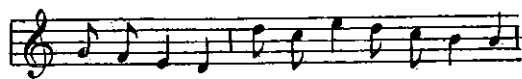
ochotnou tvou vů - li cti - li sva-tou.

Evangelium.

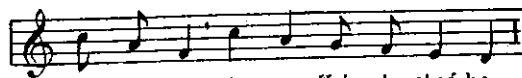
Při kyrie rorátů na úterý: „Jazyk lidský nemůže vyprávět toho“. Též při „Ave virgo nobilis“ ve Franusově k. z r. 1505, list 264a, při chorálním i mensurálním sanktus a patrem v 15. stol. Slova br. Jana Augusty, též v k. Šamotulském B I.

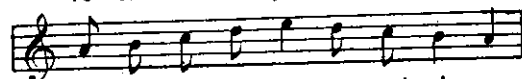
1. Ja-zyk lid-ský Bo-ha chval, - vděčně
2. Ži-vot za nás v o-bět dal - z vůle

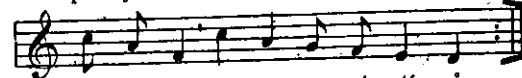
vzpomeň to - ho, - jak On nám Sy-na své-ho -
Ot - ce své-ho, - shladil hřích světa všeho, -

s ne-be dal, Je - zu Kri - sta ctné-ho, -
ve - šel v řiš rá - je ne - be - ské-ho; -

a - by skr - ze kříž ob - myl vi - nu, -
při - jde sou - dit nás s ne-bes slá - vy, -

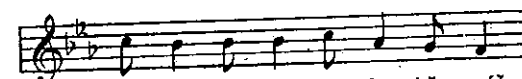
ve - dl nás k Ot - ci z no - ci stí - nů,
vlád - ce náš, Bůh a člo - věk pra - vý.

Obětování.

Při kyrie rorátů úterních: „Rač nám své požehnání dát“. Jako v rorátní písni v neděli při kyrie „Radujme se všichni nyní“, v jejíž poslední sloce jest akrostich (Jan) „Táborský“; též při písni „Iam venit aetas“ z 15. stol.

1. Ó Du - še sva-tý, Pa - ne náš, -

jenž sla-bost na - ši do - bře znáš, -

rač shů - ry se - slat da - ry své, -

2. Ó Duše svatý, skloň se k nám - a činy naše spravuj sám, - uč duši cestu spásy znát - a v pravdě Páně věrně stát! - Přispěj nám svou pomocí, - ať spásy dojdeme žádoucí, - ó božský vůdce náš!

3. Když světem vládne zmatku vír, - zas pravda tvá mu navrať mír, - a duši bludem zmatené - dar víry sešli blažené, - rozum světlem osvěcuj - a zbožnost v srdci rozněcuj, - ó učiteli náš!

4. Jas lásky tvé tak vznešené - dej sílu duši zemdlené - a v žalu těš a posiluj, - a v boji světa s námi stůj, - rady uděl v úzkostech, - buď lékem srdci v strastech všech, - ó těšiteli náš!

5. Ó Pane, v chvíli poslední - ty s nebe mírně pohledni - a z temnot bídy pozemské - veď duši v kraje nebeské, - tam, kde v slávě Otec, Syn, - vždy s tebou jeden Hospodin, - jest Pán a soudce náš!

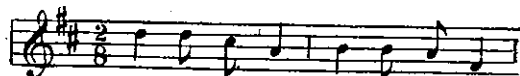
Sanktus.

Při kyrie rorátů úterních: „Ježíši, nejmocnější králi“. Jako „Svatý Lukáš o tom píše“. Těž při písni „Cuncti nunc assurgentes“ z 1. pol. 15. stol. s nápěvem ve Franusově k. z r. 1505, list 248a.

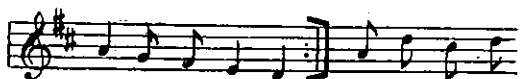

Po pozdvihování.

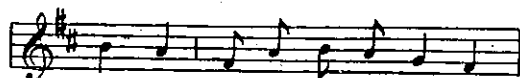
„Pán nebeský“. Při próze rorátů úterních zvláštní nota Jana Táborského. Slova tištěna jsou v k. Mířinského z r. 1522 o 13 slokách.

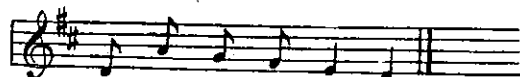
1. Pán ne - be - ský, - král an - děl - ský, -
z mi - lo - sti své - do - bra - ti - vé -

svět spa - sit žá - dal, -
s vý - so - sti nám dal - vtě - le - né - ho

Sy - na, - an - děl - ské - ho Pá - na; -

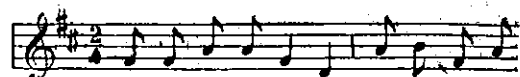

bu - diž je - - mu chvá - la!

2. Po mnoho let - čekal ho svět, - na
zem než přišel, - v příjemný čas - prosebný
hlas - Bůh v nebi slyšel. - Za tu velkou
milost, - všeho světa radost, - budiž jemu
chvála!

Agnus.

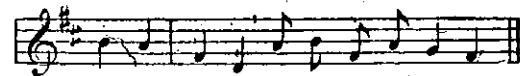
Při aleluja rorátů úterních: „Z hvězdy vyšlo slunce“. Jako „Již“ mi pan Zdeněk z Kono - piště jede“. Nápěv při „Auroram lucis“ v rkpe musejní knihovny pražské, sign. XIII A 2 z r. 1512, list 148a. Česká píseň samostatně o 14 slokách v rkpe univ. knihovny pražské, sign. XVII B 7, list 39a.

1. Z hvězdy vyšlo slunce - v nebes divné

změně, - Syn dán či - sté dívce, - vy - vo - le - né

že - ně, - to - bě, Matko Pá - ně sva - tá!

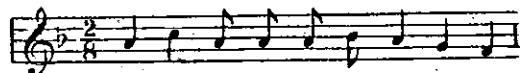
2. Otec Syna poslal - v zaslíbeném
čase, - v služebnost ho poddal - k lidu
svého spáse, - tebe, Pane Jezu Kriste!

3. Co nám vina vzala, - navrátila
Panna, - když nám Syna dala, - Jezu
Krista Pána, - v ráji zaslíbená žena.

Přijímání.

Při kyrie rorátů na úterý z rorátníku v Novém Hradci Králové z r. 1581, list 80b: „Milý Pane náš, Jezu Kriste“. Jako „Hej, hej, nejezd Marku, utoneš“, nebo „Vzdejmež chválu, děkování“.

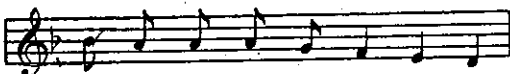
Též při „Minula noční hodina“.

1. Pa-ne, Je-zu Kri-ste mi-le-ný, -

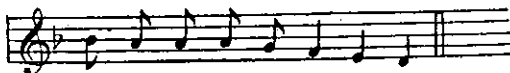
z Pan-ny či - sté zro-ze - ný, -

slyš v ne-bi pro-sby sy - ňů svých, -

o levť lá - sky pra - me - ny, -

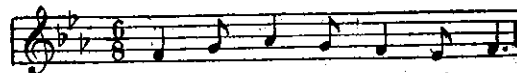
a od - pusť li - du své-mu hříh!

2. Přijď k nám, Kriste, Bože tajemný, -
k spáse naší vtělený, - a naplň srdce láskou
svou; - ve svůj stánek vznešený - změň
duši naši blaženou!

3. Cesty naše řiď a spravuj sám, - veď
nás k nebes výšinám, - kde spolu s Otcem
sídlo máš, - zahynouti nedej nám, - ó Jezu
Kriste, Pane náš!

Závěr.

Při kyrie rorátů úterních: „Veseliž se již
nyní“. Jako „Cedit hiems eminus“ z poč. 15.
stol. Nota zvláštní, smíchaná, neobyčejná. Píseň
celou v Šamotulském k., list 207b upravil br.
Lukáš bakalář o přijímání padlých; po přijatě
milosti zase se navracejících k Bohu.

1. V Pá - nu svém se ra - duj - me, -

2. Pán se v o - bět li - du dal, -

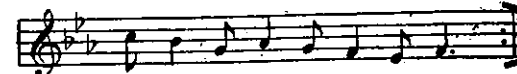
Kri - stu vrou - eně dě - kuj - me, -

hří - chy svě - ta vše - ho sňal, -

slav - me pí sní - ra - dost - nou -

z lá - sky je - ho plí - no - sti -

vždy lás - ku je - ho ta - jem - nou!

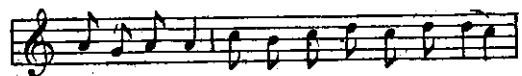
nám hoj - ně ply - ne mi - lo - sti

Roráty ve středu.

Introit. Chordl.

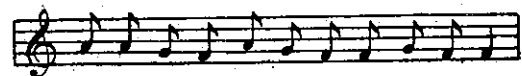
Ant Pro-rok e-van-ge-li-cký - i - sa - i - áš

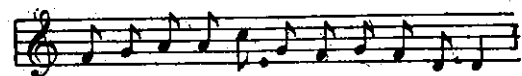
pro-ro-ko-val - i to-ho žá-dať si, řka: -

Ro - su vy - dej, ne - be, shů - ry, -

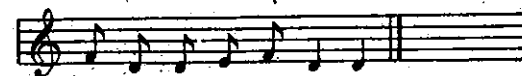
spra-ve - dl-nost, o - bla-ko - vé, de - ště - te! -

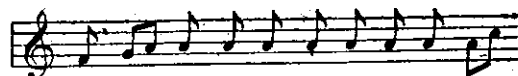
O-tevř svo-je srd-ce, li - de po-zemský, -

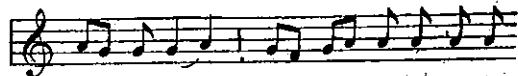
by-ste hod-ní spra-ve-dl-nost při - ja - li -

á spa-se - ní nám vze-šlé

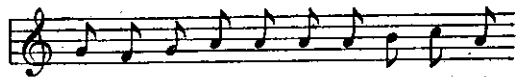
Ž. Bůh rá - čil Cy-ra k vy-kou-pe-ní svým

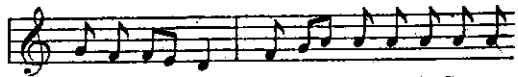
po - sla - ti, - a - by mo-hl do-bře

Cy-rus Kri-sta před-o-bra-zo - va - ti, -

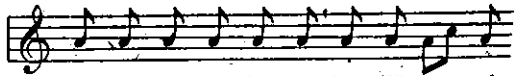
jenž rá - čil nás věč - né - ho vě - ze - ní

u-cho - va - ti. - Slá - va Ot-ci i Sy-nu

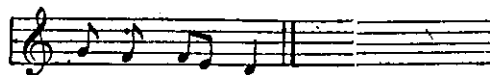
i Du-chu sva-té - mu, - ja - kož

by - la na po - čá-tku, bu - diž ny - ní

i vždy-cky - až na vě - ky -

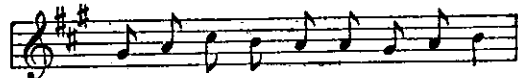
vě - kův. A - men.

Kyrie.

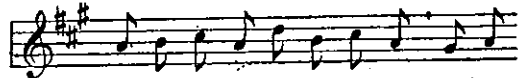
Tropus třídobý v aleluja rorátů na středů:
„Zdráv buď, Pane Jezu Kriste“. Nápěv
k samostatné písni rorátní přejat z tropu:
„O Maria caeli via“ středověké chorální hymny
mrškačů: „Alleluia, ave, benedicta Maria“.
Tropus, původně chorální, byl uveden v takt
buď dvojdobý (graduál Slavětinský, str. 534)
nebo v třídobý (Vyšebrodský rkp. č. 42, list
89b), který přešel i do rorátů. Zde užito rytmu
dvoudobého.

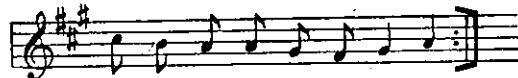
1. Zdráv buď, Pa-ne Je - zu Kri - ste, -
2. Ty jsi svě - tlo, pra - vda, ži - vot, -

Sy - nu Bo - ha Ot - cé je - di - ný, -
ty jsi ce - sta spá - sy bez - peč - ná, -

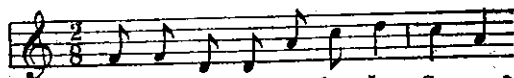
jenž jsi v tě - le na zem při - šel, a - bys
dej, ať te - be vděčně cti - me, Je - zu

shla - dil svě - ta vše - ho vi - ny.
Kri - ste, lá - sko na - še věč - ná!

Graduale.

Při kyrie rorátů na středů: „Podivme se po -
koře“. Nota zvláštní, pěkná Jana Tábořského;
táž při písni z 15. stol.: „Illustratam venu -
statem“ v Sedlčanském kancionále, list 126b.
Rytmus třídobý v prvním díle písni nahrazen
dvoudobým.

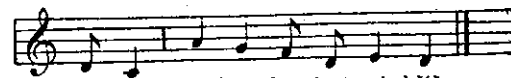
Po - div - me se po - ko - ře, - Sy - na -
s ne - bes na zem se - stou - pil - k spá - se

Pan - ny či - sté, - Zvo - lil pro - stin - kou
svě - ta ji - sté. -

betlemskou chyš, - při - jal chu - do - bu po -

zemskou, - strast a bo - lest - ný kříž.

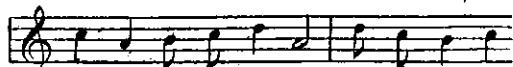
2. Za tu milost velikou - vše ať Boha
chválí, - zazvuč píseň radostná - širou
světa dále: - Noci hluboké pomínul stín, -
přišel Mesiáš slíbený, - Otce jediný Syn.

Evangelium.

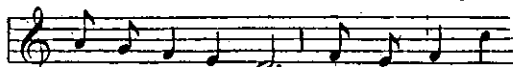
Při próze rorátů na středu: „Jasně slunce, jenž nehasne“. Nota pěkná, zvláštní, složení br. Jana Táborského ve Vyšehradském rkpe asi z r. 1450, list 30b při „Consolator, gubernator“; též při: „Jakož jest Bůh krále toho“, „Přišel jest k nám obr silný“ br. Jana Augusty v Šamotulském k. A XX.

1. Ej-hle, spá-sy slun-ce jas-né, -
2. Zdrá-va bu-diž, po-že-hna-ná, -

vzchá-zi ze-mi šťast-né, - an-děl Bo-ží
na-de všechny sla-vná, - z-te-be vzej-de

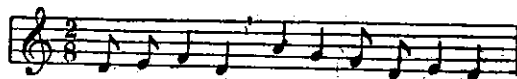
Pan-ně ne-se zvěst, - od Bo-ha že
spá-sy na-ši květ, - je-hož če-ká

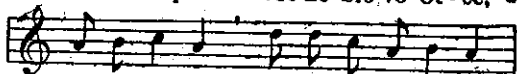
vy-vo-le-na jest.
v tou-ze všechen svět.

Obětování.

Při próze rorátů na středu: „Aj, já dívka Pána velikého“. Nápěv při: „Cuncti nunc assurgentes“ v k. Franusově z r. 1503, list 248a,

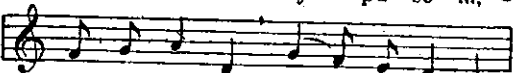
1. Aj já dív-ka Pá-na ve-li-ké-ho, -
2. Na svět při-šlo věč-né Slo-vo Ot-ce, -

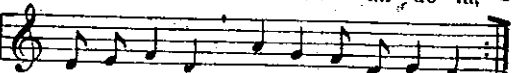
staň se vů-le Bo-ha vše-moc-né-ho, -
li-dem vzešlo z hvě-zdy jas-né slunce, -

bu-du ma-tkou Pá-na svě-ho, -
ve květ rů-že vy-pu-če-la, -

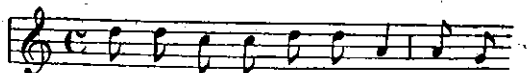
Me-si-á-še sli-be-né-ho, -
po-die slo-va arch-an-dě-la, -

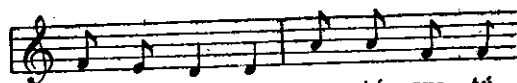
jenž je spá-sou lid-stva ve-še-ré-ho.
Pan-na či-stá Kři-sta svě-tu da-la.

Sanctus.

Při próze rorátů ve středu: „Chvála Bohu mocnému“. Nápěv častý v rorátech.

1. Chvá-la Bo-hu na-še-mu, - jenž dal
2. Kři-ste, u-děl mi-lo-sti, - bychom

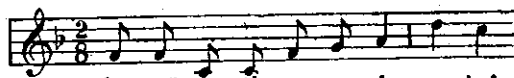
Sy - na své - ho, - sva - tý, sva - tý,
zbo - žně ži - li, - te - bě spo - lu

zpí - vej - me, - slav - me jmé - no je - ho!
s an - dě - ly - v ne - bí věč - ně cti - li.

Po pozdvihování.

Při aleluja rorátů na středu: „Jakož o tom proroci“. Nápěv častý v rorátech.

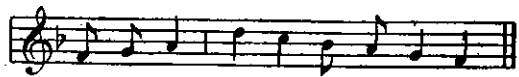
1. Ja - kož sva - tí pro - ro - ci - za dnů
li - du vše - mu hlá - sa - li - při - ští

do - by dávné - to - ho svět se do - če - kal -
Kri - sta slavné: -

v ten - to ra - dost - ný čas, - Sy - na své - ho -

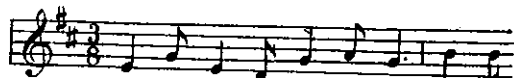

O - tec dal, - a - by vy - kou - pil nás.

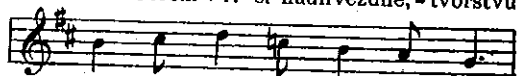
2. Jehož sbory andělů - v ráji věčně chválí, - mezi námi vyvolil - stánek sobě stálý. - Roven Otci od věků, - přijal bolestný kříž, - nebe vrátil člověku, - ráje blaženou říš.

Přijímání.

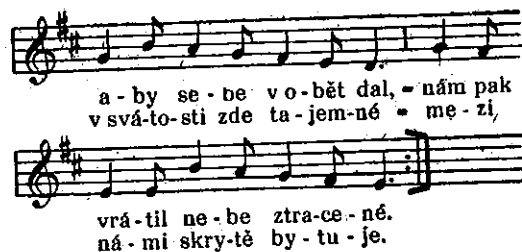
Při próze v rorátech na středu: „Kristus svou božskou mocí“. Nota zvláštní, velmi snadná, k níž se zpívaly různé lat. písně v 15. stol., jako „Vale Jacob stellula“, „Patrem omnipotentem“.

1. Kri - stus, slá - vy vě - čné král, - při - jal
2. S Otcem v ři - ši nadhvězdné, - tvorstvu

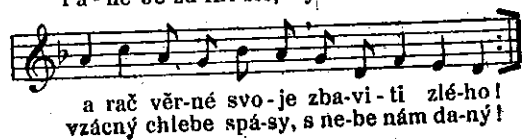

na - še tě - lo smr - tel - né, -
vše - mu sla - vně kra - lu - je, -

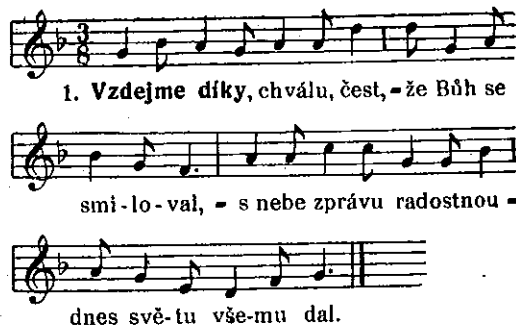
Agnus.

Při kyrie rorátů na středu: „Ukrotils hněv Boha“; nápěv též při písni „Benedictum fructum“ v Sedlčanském kancionále, list 115b.

Závěr.

Při próze rorátů na středu: „Bůh Otec z své milosti“. Jako „Elško milá, srdečná“ z 15. stol.

2. Anděl Boží Gabriel - zvěst Panně oznámil, - že již přijde Spasitel, - jenž světu slíben byl.

3. V písni chvály na věky - buď Pán náš veleben, - z jehož velké milosti - nám vzešel spásy den.

Roráty ve čtvrtek.

Introit. Chorál.

že - le - zná, - když - tě na - še hři - chy
od - dě - li - ly du - ši na - ši od Bo - ha; -
hle, Bůh rá - čil na svět mi - le shlédnouti, -
když Syn - je - ho pro na - še spa - se - ní -
rá - čil na svět při - ji - ti.
Ž. Přij - miž ro - su ne - be - skou, ó Pan - no
Ma - ri a, - a - bys Duchem svatým
po - ča - la nám Ho - spo - di - na, - všech

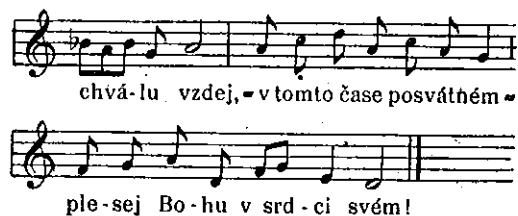
li - dí je - din - ké - ho Spa - si - te - le, -
Je - zu Kři - sta Pá - na. - Slá - va Ot - ci
i Sy - nu i Du - chu sva - té - mu, -
ja - kož by - la na po - čát - ku, bu - diž
ny - ni i vždy - cky, - až na
vě - ky — vě - kův. A - men.

Kyrie.

V introitu rorátů na čtvrtek: „Radostná ta zpívání“; též při „Radujme se společně“ v próze na pátek.

1. Věrný křesfan Pánu pěj, - v písni čest a

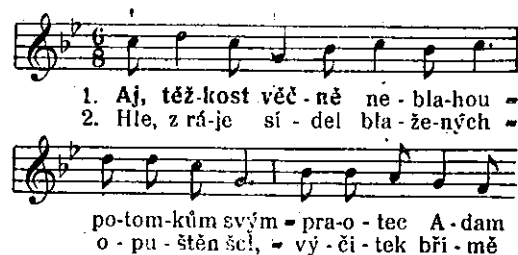

2. Ejhle, blízko jest již Pán, - jenž byl
Otcem světu dán, - aby nesl lidem všem -
spásu v čase slíbeném.

3. Chválen budiž jeden Bůh, - Otec,
Syn a spolu Duch, - plesej všechno stvo-
ření, - k nebi zpěv ať díků zní!

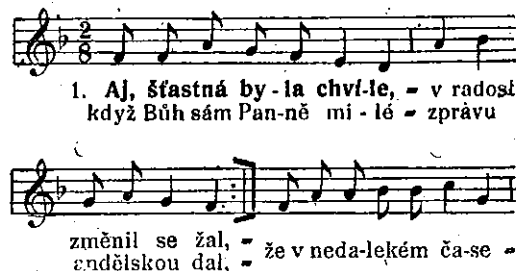
Graduale.

Při kyrie rorátů na čtvrtek: „Těžkost věčnú“;
nápěv při „Ad honorem et decorem“ v gra-
duálu musejní knihovny pražské, sign. XIII A 2
z r. 1512, list 146b.

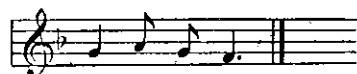
Evangelium.

Při próze rorátů na čtvrtek: „Šťastná to byla
chvilě“; též při „Depromemus laudes deo
creatori“ v rkpe univ. knih. v Praze, sign.
VI C 20a, list 39b.

při-jde k ná - ro - da spá - se, - Kri-stus,

sli - be - ný král.

2. Nuž, vzdejme díky Pánu, - spásy
nastal nám čas, - v říši nadehvězdných
stanů - chvály zaplesej hlas; - neb světu
z Panny čisté - přijde Spasitel jistě, -
aby vykoupil nás.

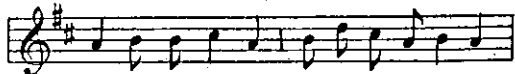
Obětování.

Při kyrie rorátů na čtvrtek: „Snažme se
k tomu“; též v úterý: „Z hvězdy vyšlo slunce“

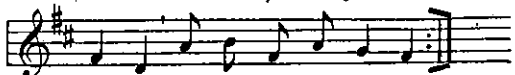

1. Bůh Syna svého - po-slal je-di-né-ho -

2. Za na-še hříchy - Vy-ku-pi-tel ti-chý -

s ne-be-ské vý - še - do pozemské ří - še, -
v o-bět dal se - be, - a - by lidem ne-be -

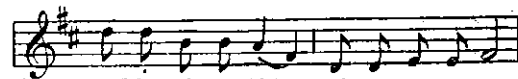
své - mu li - du ne-hod - né - mu.
vrá - til, kte - ré A - dam ztra - til.

Sanktus.

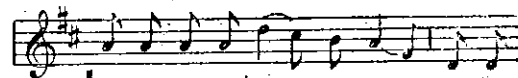
V próze rorátů na čtvrtek: „Králi vši šlecht-
nosti“; též při „Factor caeli et terrae“
v Sedlčanském k., list 119a.

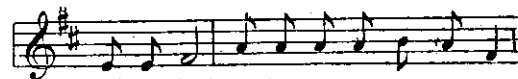
1. Krá - li ne - bes vý - so - stí, - ště - drý

dár - ce mi - lo - stí, - od - vrať mocí svou -

du - cha zlé - ho vnuk - nu - ti, - každou

žádost zlou! - Dej, ať všichni svroucností -

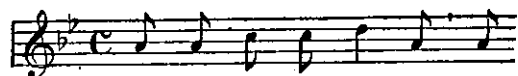
te - be, Bo - ha své - ho, cti!

2. Jezu Kriste miléný, - Boží Synu
vtělený, - Spasiteli náš, - který v nebi
s Otcem svým - trůn své slávy máš, - rač
nás rukou milostnou - vésti šťastně v říši
svou!

3. Bůh náš, Otec vznešený, - jeho Syn
i milený, - spolu svatý Duch, - ve Trojici
jediný, - nerozdílný Bůh, - svatý, svatý,
svatý Pán - věčně. budiž uctíván!

Po pozdvihování.

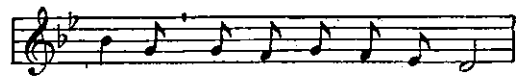
Při kyrie na čtvrtek: „Což byl Adam ztratil
skrz jabka jedení“. Jako „O králi Matyášovi“.
Podobně „Zdrávas, cisařovno“ v lat. k. Jisteb-
nickém, list 219a.

1. Což byl A - dam ztra - til kdys

v rá - ji hřichem svým, - Je - ziš Kri - stus

vrá - til zas dě - tem E - vi - ným, -

z Pan - ny či - sté zro - zen byv

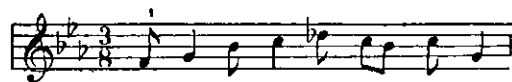
di - vem ta - jem - ným.

2. S nebe dolů sstoupil a nesl světa
kříž, - trpěl mnohé hany a smrti strast
a tíž, - vyšed z hrobu slavně, tak zkazil
smrti říš.

3. Nyní v nebes slávě, hle, s Otcem pře-
býváš, - nade všemi tvory trůn moci věčné
máš, - Jezu Kriste, králi, ó Mesiáši náš!

Agnus.

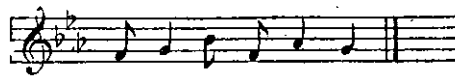
Při kyrie roráti na čtvrtek: „Vykvetla hůl
Aronova.“ Jako „Aron virga floruit“ a „Virgo
felix et serena“ ve Fránušově kancionále
z r. 1505, list 294b a 263b.

1. Aj, vykvet' nám prut A - ro - na, -

když svě - tu zro - du Ju - do - va -

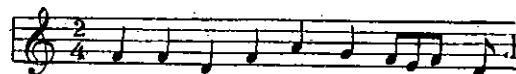
byl spá - se Kristus dán.

2. Duch zlý je slavně přemožen, - a
světu vzešel spásy den, - zpěv zní dnes
z rajských bran.

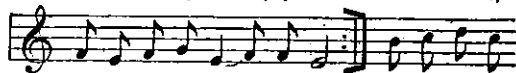
3. Ó Kriste, z Panny zrozený, - jenž
mír všem dáváš blažený, - tys slávy věčné
Pán!

Přijímání.

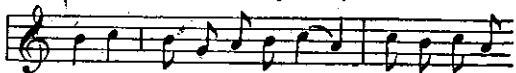
Při kyrie rorátů na čtvrtek: „V čemž spasení založeno“, též při „Imperatrix gloriosa plena laudum titulus“ ve Vyšehradském rkpe asi z r. 1450, list 48b.

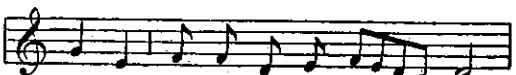
1. V čem je zá-klad věč-né spá - sy,
pro-tož plň vždy je - ho zá - kon, -

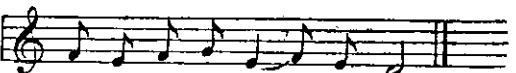
zje-vil li-dem Kristus Pán, - a-by to-bě
kterýž s nebe nám byl dán, -

Kristus - chválu jednou vzdal, - že jsi na své

skut-ky - pil-ně po-zor dá val,

v je-ho pravdě věr - ně stál.

2. Člověk toužil cestu znáti, - jež by vedla k Bohu blíž, - ale jenom pravda Páně - vede duši v ráje řiš. - Proto snaž se každý, - abys Krista znal, - vůli jeho plnil, - úctu jemu vzdával - a všech skutků zlých se bál

3. Kristus základ naší spásy, - cesta k Otci bezpečná, - život náš a světlo naše, - radost, touha jediná. - Kéž i srdce naše - jemu věrna jsou, - by je v této době - ve svatyni yžácnou - přítomností změnil svou.

Závěr.

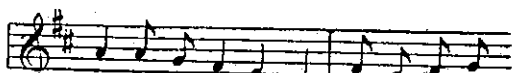
Při aleluja rorátů ve čtvrtek. Slova jsou výkladem chvalozpěvu mariánského „Magnificat“.

1. Ve-le - bí má du-še - v ple-su a

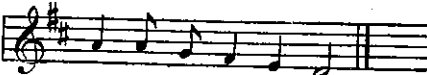
ra-do-sti - Pá-na věč-né spá-sy, -

jenž-to dnes s vý-so-stí - shlé-dl ke své

div-ce - po-kor-né - ho srd-ce, -

v lás-ce a mi-lo-sti.

2. Aj, již od té chvíle - zástupy národů -
v neustálé chvále - po světa obvodu -
slaviti mne budou, - dívku Páně chudou, -
v radostném závodu.

3. Veliké mi věci - Hospodin učinil, -
Pán můj nejvyšší svatý - ve mně si zalíbil. -
Duši bohabojné - dary nebes hojně - od
věků připravil.

4. Ramenem své moci - pyšné On
rozptýlil, - sesadil i mocné, - snižené po-
výšil. - Nasycuje lačné, - bohatce však
prázdné - od sebe propustil.

5. V lásce své se ujal - národa sva-
tého, - pamětliv jsa slibu, - praotcům da-
ného, - z Judova že rodu - přijde spása
lidu - od Boha věčného.

Roráty v pátek.

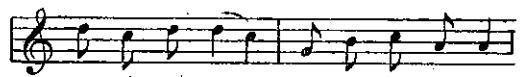
Introit. Chorál.

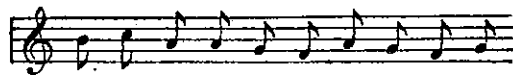
Ant. Pa - tri - ar - cho - vé sva - tí, - A - bra - ham

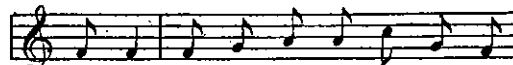
i ji - ní - mu - ži po - bož - ní,

Bo - hu mi - lí, - ctnostmi do - brý - mi, -

při - klad - ný - mi ve svém ži - vo - tě se

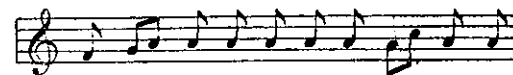
skvě - li; - po své smr - ti vši - chni do

tem - no - sti šli, - v temnostech pak vo - la - li, -

a svě - tlo spá - sy u - zřít žá - da - li.

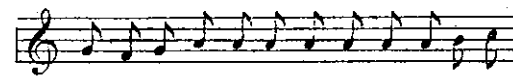
Ž. Když po stvo - ře - ni svě - ta mno - ho let

pře - šlo, - teh - dy to dra - hé

svě - tlo ot - cům v temnostech zkve - tlo, -

a skr - ze ži - vot či - sté Panny Ma - ri - e

na svět jest vze-šlo. - Slá-va Ot-ci
i Sy-nu i Du-chu sva-té - mu, -
ja - kož by-la na po-čá-tku, bu-díž
ny - ní i vždy - cky. - až na
vě - ky — vě - kův. A - men.

Kyrie.

Při introitu rorátů na pátek: „Všichni praví Boží milovníci“; též při „Stabat mater“. Jako „Náš milý Bože, tatíčku s nebe“.

1. Všichni pra-ví mi-lo-vní-ci Bo-ží -

Bo - hu své-mu v ka-jíc - no - sti slou-ží -
vad-ven-tu mi - lo - sti - vý čas.

2. Spolu slaví v upomínce vděčné - příchod Krista, který v lásce věčné - žádal si vykoupiti nás.

3. K němu zdávna prorokové lkali, - spásu světa viděti si přáli, - k Pánu zněl touhy jejich hlas.

4. Nebes vládce slyšel jejich hlasy, - poslal na svět Slovo věčné spásy - s vý - sosti v zaslíbený čas.

Graduale.

Při kyrie na pátek v rorátníku královéhradeckém z r. 1581, list 173b: „Otče nebeský pro zásluhy syna“. Též při rorátních písních: „Utěšiteli slavný“, „Maria Panno“; při „Ave, genitrix“ v Sedlečanském k., list 117a.

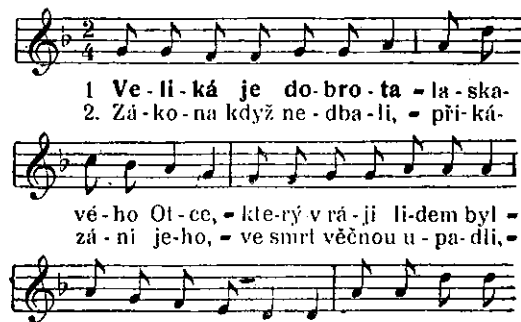
1. Ot - če, slyš sy-nů svých, - hla - sy
2. A-men pěj ra - dost - ně, - všechno
pro-seb-né, - pro mu - ky Kři - sto - vy, -
stvo - ře - ní, - Bůh Sy - na po - slal nám, -

rá - ny je - ho bo - lest - né - dej du - ši
bychom do - šli spa - se - ní, - buď Ot - ci,
mi - lost svou, - za niž se - be Spa - si - tel -
Sy - nu čest, - spo - lu Duchu sva - té - mu, -
dal v o - běť kr - va - vou.
jenž vždy jim ro - ven jest.

Evangelium.

Při kýrie rorátů na pátek: „Ó dobroto veliká“
Jako „Umučení našeho Pána milostného“.

1 Ve - li - ká je do - bro - ta - la - ska -
2. Zá - ko - na když ne - dba - li, - při - ká -
vé - ho Ot - ce, - kte - rý v rá - ji li - dem byl -
zá - ní je - ho, - ve smrt věčnou u - pa - dí, -
mi - lo - srd - ný soudce; - vi - da je - jich
pod moc du - cha zlé - ho. - A - le On je

li - tost, žal, - slo - vem lá - sky vli - dným -
po - tě - šil - v bi - dě je - jich těž - ké, -
spá - sy den jim zvě - stoval, - za - hy - nou - ti
spá - su po - slat za - sli - bil - li - dem hříš - ným
ne - dal svým věr - ným.
v lás - ce své vel - ké

Obětování.

Při aleluja rorátů na pátek: „Sladkou píseň
radostnou“; též v šamotulském k. S I při
písni: „Probuď se v mysli, věrný“.

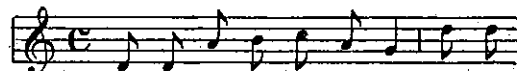
1. Pěj - me pí - seň ra - dos - tnou -
v tu - to do - bu mi - lost - nou, -
vzdeíme dík Kri - stu, Pá - nu své - mu!

2. Kristus, slávy věčné král, - pro nás snášel bídu, žal, - vzdejme dík Kristu, Pánu svému!

3. Vydal tělo, duši svou - na smrt kříže bolestnou, - vzdejme dík Kristu, Pánu svému!

Sanktus.

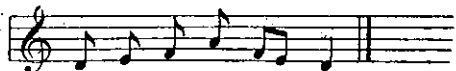
Při introitu rorátů na pátek: „Kristus své zvolené“. Též při „Olim te virentibus“ v mus. graduálu z r. 1512, sign. XIII A 2, list 166b,

1. Kristus sy - ny zvo - le - né - z hříchu

všeho ob - myl - kr - ví svo - jí předrahou,

kte - rou za nás vy - líl.

2. Svatý, svatý, zpívejme, - Pánu světa všeho, - prosme ať nás dovede - do království svého.

3. Bychom v jeho království - účastenství měli, - s anděly a svatými - chválu jemu pěli.

Po pozdvihování.

Při próze na pátek: „Radujme se společně“ Jako „Pane Bože, dejž poznati“. Slova též v bratrském k. z r. 1501 a v Šamotulském k. O XVIII („Radujme se vždy společně“) br. Matěje Kunvaldského

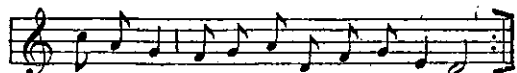

1. Du - še na - še Bo - ha chval, - sla - ven

2. Kte - rýž v tento sva - tý čas - rá - čil

buď vždy nebes mocný král, - Tvůrce svě - ta,
o - pět o - bla - ži - ti nás, - všechny k sobě

O - tec Bůh, - je - ho Syn i pře - sva - tý Duch!
v lásce zve, - svě - tu ne - se spa - se - ní své.

Agnus.

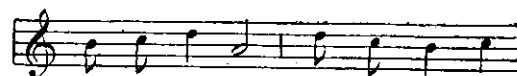
Při kyrie na pátek: „Kriste, tys naše lékařství“. Nota pěkná Jana Táborského. Též při rorátních písních na středu: „Jakož jest Bůh krále“, „Jasně slunce“; při „In hac die decan-temus“.

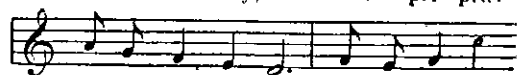
1. Ty jsi dárcé ne - bes sí - ly, - lé - kař

2. Odpusť li - du svému hříchy, - Je - zu

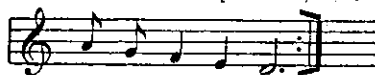
Staročeské roráty.

du - še mí - lý, - to - bě chvá - lu
Kri - ste ti - chý, - v du - ši při - prav

ne - bes zpí - vá říš, - Bo - že skry - tý,
so - bě či - stý chrám, - světlem lá - sky

jenž tu s ná - mi dlíš!
na - plň du - ši nám!

Přijímání.

Při kyrie rorátů na pátek: „Milý Pane, Duše svatý“. Jako „Svatý Lukáš o tom píše“.

1. Bo - že věč - ný, Du - še sva - tý, -

v da - rech hoj - vý, pře - bo - ha - tý, -

Ot - ci, Sy - nu ro - ven mo - ci, -

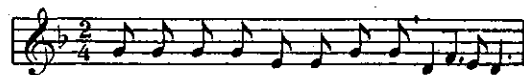
při - spěj nám svou po - mo - ci!

2. Byl jsi s námi v bídě, zmačku, - těšil,
stlil od počátku, - k sobě lidstvo vlídně
volal, - spásu jemu slíboval.

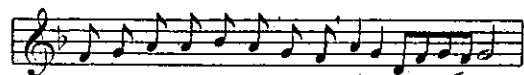
3. Počat z tebe, zrozen z Panny, - Ježíš
Kristus požehnaný, - jenž nám pokrm
s nebe dává - a zde skrytě zůstává.

Závěr.

Při aleluja na pátek. Též při písni arcibiskupa Jana z Jenšteina „Mittitur archangelus“ o Zvěstování Panny Marie ze 14. stol.

1. Poděkujmež ne - be - ské - mu Ot - ci, -

Sy - nu je - ho, jenž mu roven mo - ci, -

spo - lu s ním i Duchu stejné slá - vy, -

troj - je - di - ný chválen Bůh buď pra - vý!

2. Kristus chtěje smýti světa hříchy, -
nésti tresty lidské zloby, pýchy, - rovným
nám se podle těla slává, - sebe sama v obět
Otcí dává.

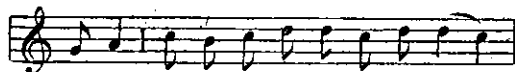
3. Jezu, slyš nás v této svaté chvíli, -
milost tvá ať duši naši sílí, - žehnej nám
a sešli pokoj stálý, - v nebi dej, ať duch
náš tebe chválí!

Roráty v sobotu.

Introit. Chordl.

Ant. Rosu dejte, nebe-sa, - a tou svaž srdce

lidská, - ó věč-ná moudrosti bož-ská; -

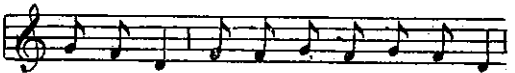
u-slyš ú-pě ni, - zde na ze-mi te-beť

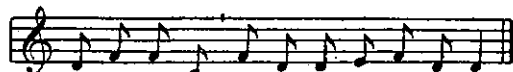
vzý-vá vše stvo-ře-ní! - Pa-ne Bo-že, u-

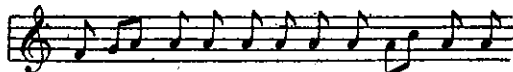
čiň s ná-mi mi-lost svou, - sprosť nás ža-lu,

trá-pe-ní, - u-dě-l du-ši spa-se ní -

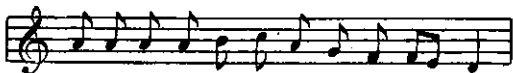
pro ta-jem-né své pře-sva-té vtě-le-ní!

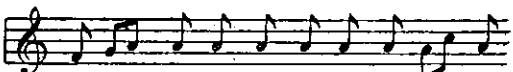
Ž. Přij-miž ro-su nebeskou, ó ži-zní-vá

ze-mě, - srd-ce zkrou še-ná.

přijmětež mi-lost Spa-sí te-le své-ho! -

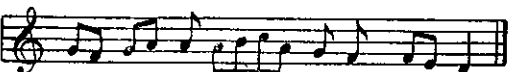
Slá-va Ot-ci i Sy-nu i Du-chu

sva-té-mu, - ja-kož by-la na

po-čá-tku, bu-diž ny-ni i vždy-cky, -

až na vě-ky vě-kův A-men,

Kyrie.

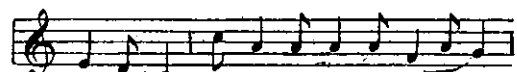
Při introitu na sobotu: „Nebesa rosu dala“. Častý nápěv v rorátech v neděli, ve středu, včtvrtek a v sobotu.

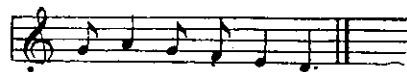
1. Ne-be ro-su vy-da-lo - a

ple - sá ce - lá zem, - spá - sa lid-stvu

slí - be - ná - dnes dá-na nám je všem

Buď Pá - nu vě - čná čest!

2. Kristus, světa Spasitel, - všech tvorů mocný Pán, - z Panny divem narozen, - byl lidstvu s nebe dán. - Buď Pánu věčná čest!

3. Slávu Otce opustil - a rovným se nám stal, - s námi stále býti chtěl, - jenž všech je světů král. - Buď Pánu věčná čest!

4. Snášel naše neduhy - a bolů mnohých žal, - aby Otec smířený - všem spásy věčné přál. - Buď Pánu věčná čest!

5. Kristus nás tak miloval - a nesl žalů tíž, - bránu ráje otevřel - a v slávy vešel říš. - Buď Pánu věčná čest!

Gloria.

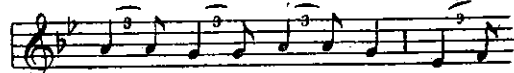
Při kyrie rorátů sobotních: „Bůh Otec ráčil“; též v rorátech nedělních: „Ó přestátná hodina“.

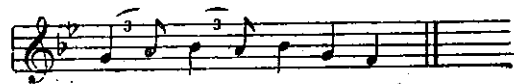
1 Tvor-stvo vše-chno Bo ha Ot ce
Sy - na své - hō je dl né ho

vděčně chval, - spásy den se na pi-nil, -
svě - tu dal, -

Kri-stus na zem se stou-pil me zi

na mi stá-nek si zvo-lil.

2. Uvaž křesťan lásky zázrak, jenž se stal, - tělo naše přijal světa všeho král, - slávu jemu zpívejme, - příchod jeho vítějme, - Pánu svému v úctě se klaňme!

Graduale.

Při introitu na sobotu: „Rosu dejte nebesa již“. Jako „Králi Kristu, Bohu Otcí“; týž nápěv při „Regi-regum domini“ v Sedlčanském kancionále.

2. Pro hřích lidstva vydal v zkázu všechno živé, - zachoval však Noemovy syny všechny spravedlivé.

3. Blaze tomu, kdo se všeho hříchu chrání, - spravedlivě v světě žije, Bohu slouží bez ustání.

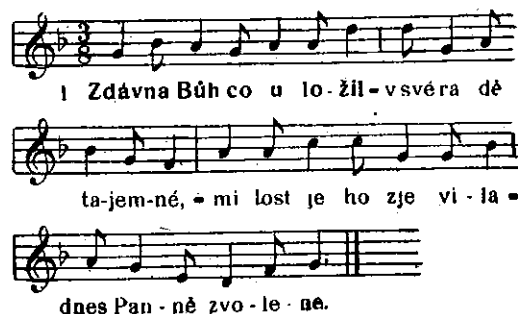
4. Zákon Páně v srdci věrném zachovává, - Bohu svému slovem, skutkem úctu, čest a chválu vzdává.

5. Jezu Kriste, Bože lásky neskonalé, - naplň duši lidu svého světlem lásky dokonale!

6. Račiž, Pane, srdci dáti lítost pravou, - odpusť hřích a viny naše, oblaž duši nebes slávou!

Evangelium.

V próze na sobotu: „Což Bůh zdávna uložil“. Jako „Elško milá, srdečná“ z 15. stol. Častý nápěv v rorátech.

2. Poslal v město Nazaret - hle, svého anděla, - jaseň slávy nebeské, - se země zaskvěla.

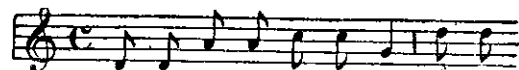
3. V bázni Panna Maria - se před ním skláněla, - neboť slova předivná - to jistě slyšela.

4. Požehnal ti nad jiné - náš Bůh a Stvořitel, - v tobě stánek vyvolí - všech lidí Spasitel.

5. Nestrachuj se, Maria, - jak vše to může být, - věz, že mocný nebes Pán - vše může učinit!

Obětování.

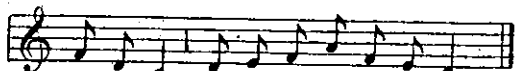
Při aleluja na sobotu: Zdráva, písa milosti".
Častý nápěv v rorátech.

1. Zdrá - va bu - díž, Ma - ri - a, - Pán je

s te - bou s vý - so - sti, - me - zi vše - mi

že - na - mi - ty jsi pl - ná mi - lo - sti.

2. Budeš matkou blaženou - Jezu Krista milého, - Synem Božím bude slout - plod života čistého.

3. S házní svatou přijala - Panna zvěsti andělské: - Staň se, děla pokorně, - podle vůle nebeské!

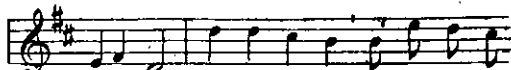
Sanktus.

Sanktus na sobotu z rorátníku v Novém Hradci Králové z r. 1581, list 218a. Nápěv, původně chorální k latinskému sanktus, mensurován v čes. rkpech, na př. v Sedlčanském k., list

112a.

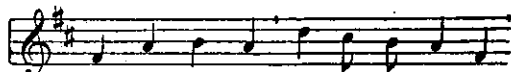
Nej - moc - něj - ší Bo - že Ot - če, vždycky

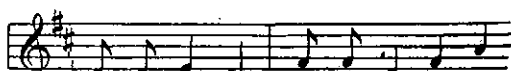
. sva - tý, - nej - mou - dřejší Synu Bo - ži

sva - tý, - nej - do - bro - ti - věj - ší Tě - ši - te - li, -

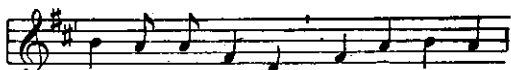
v da řich hoj - ný, pů - vod ce pra - vdy

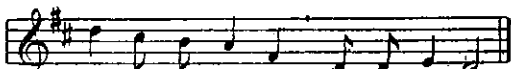
Du še sva - tý! - Hos - po - din jsi Bůh

zá - stu - pů, - pl - na jsou ne - be - sa -

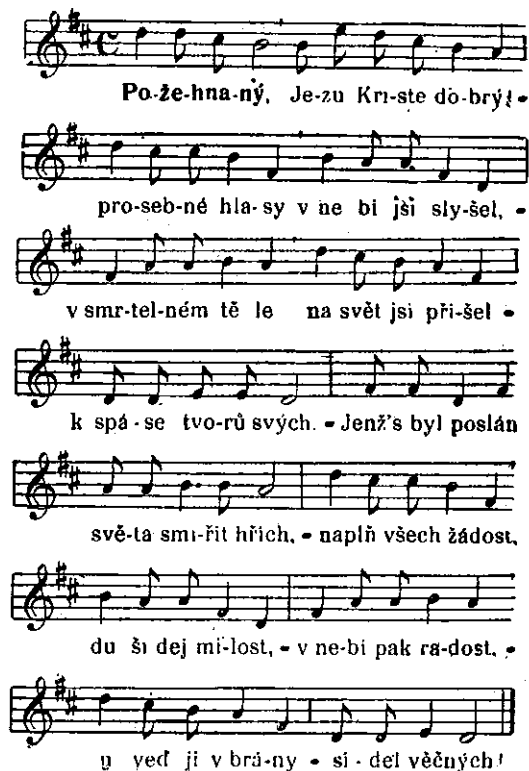
vše - chna i ze mě tvé cti slá - vy -

bla - ze je to mu, kdož tě chva - lí.

7. Po pozdvihování.

Benediktus na sobotu z rorátníku v Novém Hradci Králové z r. 1581, list 218b. Pokračování předešlého.

Po-že-hna-ný, Je-zu Kri-ste dö-brý! -
 pro-seb-né hla-sy v ne-bi jsi sly-šel, -
 v smr-tel-ném tě-le na svět jsi při-šel -
 k spá-se tvo-rů svých. - Jenž's byl poslán
 svě-ta smi-řit hřích, - naplň všech žádost,
 du-ši dej mi-lost, - v ne-bi pak ra-dost, -
 u-veď ji v brá-ny - si-del věčných!

Agnus.

Agnus na sobotu z rorátníku v Novém Hradci Králové z r. 1581, list 219b. Pokračování předešlého.

Be-rán-ku Bo-ží, Je-ži-ši Kri-ste, -
 Spa-si-te-li náš, - jenž-to jsi sňal hřích
 svě-ta ce-lé-ho, - vě-ři-me pevně, -
 dou-fá-me sil-ně, - pro-si-me te-be,
 smi-luj se, Kri-ste, Bo-že náš!

Přijímání.

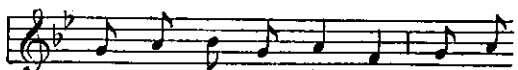
V próze rorátů sobotních. Počátek textu ze 14. stol. v rkpe univ. knih. v Praze, sign. XVII F 30.

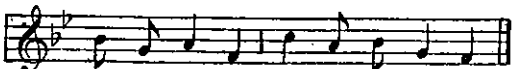
1. Ví - tej, mi - lý Je - zu Kri - ste, -

jenž ses vtě - lil v Pan - ně či - sté, -

a - bys na - še vi - ny, - Bo - že

lás - ky pl - ný, - ob - myl a shla - dil.

2. Tvůrce mocný světa všeho - poslal
Syna jediného, - aby věčně žil, - kdož mu
věrni byli, - v království jeho.

3. Odřekněm se nepravosti, - hříchů
všech a hněvu, zlosti, - žijme vždycky
střídmě, - spravedlivě, mírně - v lásce a
ctnosti!

4. V naději a víře pevné - čekej každý
slávy zjevné - Boha velikého, - Spasitele
svého, - Ježíše Krista!

5. Roven s Duchem slávou, mocí -
nebeskému svému Otci, - v těle přijde
s nebe, - aby vydal sebe - za hříchů naše.

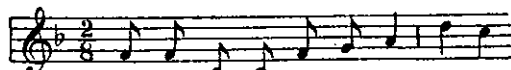
6. Synu Boží, Jezu Kriste, - věčný
dárce spásy jistě, - jediná jsi cesta - do
věčného města - pro syny lidské.

7. Ty jsi láska, pravda věčná, - naděj
naše nekonečná, - kdož tě, Pána svého, -
zapře milostného, - běda mu bude.

8. Jezu Kriste, rač nám dáti, - bychom
tebe mohli znáti, - tebe vždycky ctili, -
věrni tobě byli. - Dej to Bůh! Amen.

Závěr.

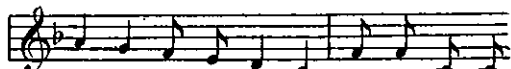
V próze na sobotu: „Aj, já vece pokorná“.
Nápěv častým v rorátech, též při „Virginis
nunc filium“ v Sedláčanském kancionále.
list 132b.

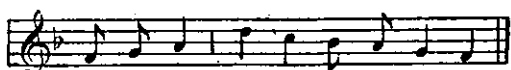
1. Aj, já dív - ka nej - niž - ší, - Pá - na
staň se, du - chu ne - be - ský, - po - dle

Bo - ha mé - ho, - V té - to chvi - li ta - jemné -
slo - va tvé - ho -

Kri - stus, ne - be - ský Pán, - po - čat z Panny

pře - či - sté, - k spá - se svě - tu byl dán.

2. Vše ať v písni radostné - díky Otci
vzdává, - Syna jeho s anděly - ctíti ne-
ustává! - Jezu Kriste vtělený, - vítěj v po-
zemský kraj, - láska tvoje vrátila - lidstvu
nebeský ráj.

OBSAH:

Ejhle, Hospodin přijde	1
Zdráva buď, Panno Maria	2
Děkujemeť, ó Bože náš	4
Roráty v neděli	5
„ v pondělí	19
„ v úterý	30
„ ve středu	41
„ ve čtvrtek	50
„ v pátek	61
„ v sobotu	71

